

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. IV. Veræ consolationis effectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

debet, cum in illis virtus & me-
 rum, uti diximus, minimè confit-
 si verò easdem habuerit, non totum
 iisdem se, affectum omnem & gra-
 dium in ijs collocando, aut vel
 primarium animæ bonum habentem
 applicet; sed ijs velut medijs vti
 ad magis ad laborandum, ut vel
 virtutes earumque perfectionem
 sequatur. Quoniam autem, ad hanc
 hanc consolationum spiritualium
 varietatem percipiendam, bene
 ijs utendum, magna discretione
 experientia opus est, de omnibus
 Patri spirituali rationem reddere
 secundum eius documenta se de-
 gere, ut alibi dicemus, imprimen-
 pediet.

*In appen-
 dice de
 bono usu
 Sacramen-
 torum.*

CAP. IV.

*Quod vera consolationes hominum
 diligentem, ad ea qua statim
 sunt, & leges caritatis implenda
 reddant.*

DX M V S, primarium, quod
 ex oratione elicere debet

mus, fructum, esse exercitium virtu-
 tum, & huc consolationes & suavi-
 tates spirituales, quas inter oran-
 dum nobis Deus communicabit, re-
 ferendas. Iam aliud in primis neces-
 sarium advertendum est, quod huic
 veritati ingentem lucem dabit. Vir-
 tutum exercitia quaedam obligatio-
 nis sunt, quæ hominis status aut lex
 ipsa caritatis exigit. certum est au-
 tem, hæc ceteris præferenda: quod
 enim præcepti est complendum an-
 te ea quæ consilij sunt. Hinc sequi-
 tur, quod quando Dei seruus in ora-
 tione per diuinas consolationes vi-
 suabitur, ad hunc eas finem dirigere
 debeat, vt melius maioriq; cum
 perfectione omnia compleat, ad
 quæ qualicumq; legis diuinæ titulo
 obligatur. Hinc quando in oratione
 consolationes sentiet, status sui ob-
 ligationes, officij sui munia, & quæ
 caritas ad proximi opẽ auxiliũq;
 in necessitate postulat, examinet.
 Tunc quippe Deus illi oculos aperiet
 ostendetq;, ad quod obligetur vtq; opere
 ea exequatur secũ ipse statuat omnes
 diffi-

Consola-
 tio vera
 orationis,
 adimple-
 re facit
 quæ obli-
 gationis.

difficultates perrumpendo, & omnes labores ad hoc necessarios complectendo. Si Prælatus fuerit & iunctos habuerit, videat quæ bene eosdẽ gubernandos necessarii sint. si paterfamilias videat quibus ad filios & famulos in virtute educandos opus sit. si parètes habeat videat quid agendum sibi ad obedientiam & respectum quẽ ijs debet splendendum. si aliqua in republica dignitate fungatur, quid lex & iustitia ab ipso fieri velit, consideret. si diuitias habuerit, proximi necessitates, quibus & potest & debet succurrere respiciat. si doctrina & cultus spirituales proximi necessitates, quibus vt succurrat caritas postulat, intueatur. hæc complerentur, & cetera ob ea quæ imperiis necessaria sunt, relinquat. hic semper Sanctorum spiritus, scilicet se quibuscumque laboribus offerrent, & rarissima quæque

Vt proximo succurras, vt obediens, contem-

quæ consolationem & veilitatem præcipuam, magnumque succurrere

querent exercitia, quò satisfacerent ^{plationis}
 ijs, quæ iustitia, obedientia, & cari- ^{dulcedo}
 tas exigent. atque huc omnes quas ^{deferēda.}
 à Deo accipiebant consolationes &
 visitationes cœlestes referebant.
 Vnde Ricardus Victorinus in Can-
 tica: sponsa, id est, anima, tacta, id ^{cap. 14.}
 visitata à Deo, statim exurgit dile-
 cto suo apertura: nam favore & gra-
 tia quam accipit, ad maiori feruore
 illum diligendum excitatur, maio-
 rique contentione in proximi salu-
 tem incumbit, cum consolat dō, cō-
 silijs iuuando, docendo & reliqua
 caritatis & misericordiae opera ex-
 ercendo. Quam dilecta satis erat
 collectio, communicatio cum Deo
 in oratione, consolationes ac suavi-
 tates cœlestes, quas à Deo inter cō-
 templandum recipiebant: si quando
 tamen aliqua se proximi offerret
 necessitas ad quam obligabat cari-
 tas, aut aliqua superiorum obedi-
 entia, statim quietem orationis con-
 templationisque interrumpēbant,
 magnaque celeritate illi necessitati
 succurrere, hancque obligationem
 COM-

*Lib 3 c. 1.
Exemplo
S. Bernardi.*

complevere contendebant. Ita fecit
D. Bernardum refert Gaufridus
vita, qui quamuis sanctum orationis
exercitium adeo carum foret, tan-
taque consolationis, ut omne quod
illi impendebat tempus, exiguum
videretur: tamen si quando necessi-
tas & salus proximi occurreret, ipse
interrumpebat, quo huic succurre-
ret. Hocque maioris illi emolumentum
visum auctor ille refert, & hoc S. Bernar-
ditus sancti instinctu facere illi
licitum. S. Laurentium Iustiniani
Venerorum Patriarcham tradit Ber-
nardus Iustinianus, quamuis orationi
mentali mire deditus esset, & in
admiraculo singularia celsitudo
& consolationes recepisset, si forte
eum eidem vacabat Deumque in
dem gustabat, ad aliquas proximo
necessitates vocaretur, dilectam
collectionem tanta benignitate, se-
renitate mentis & pace solitum
linquere, quasi otiosus fuisset, ex-
spectans, donec a quoquam voca-
retur. Hoc in sanctis his vera ope-
rabatur charitas, qui res non pro-

*S. Lauren-
tij Iusti-
niani.*

prio commodo consolationeque
 metiebatur, sed eo quod ad gloriam
 diuinam magis spectabat, Deiq; vo-
 luntati erat conformius. Itaque ea
 quae magis necessaria erant minori
 necessitati, & magis principalia mi-
 nus principalibus praeferebant. Re-
 ligiosus quidam ex ordine Minoru,
 cui nomē Dominicus Leonisa, pro-
 phetiae dono, varijsque à Deo gratijs
 donatus, rogatus, vt historia ordinis
 refert, à socio, vt aliquod in religio-
 ne proficiēdi perseverandiq; mediū
 suggereret, respondit, Nullum dari
 posse melius, quàm nūquam vt tem-
 pus aliquod amitteret quod ad obe-
 diendum, orandum, studendum
 datum esset. sed ita vt studium ora-
 tionis causa, non vice versa, sepo-
 neret, & si quando obedientiae da-
 retur occasio, statim & studium &
 orationem obtemperaturus relin-
 queret.

Nemini autem videri mirum de-
 bet, sanctos illos contemplationis
 suauitatem deseruisse, quò animarū
 necessitati succurrerent, aut supe-
 rio-

*Consilio
 Minorū-
 da.
 p. 3 lib. 7.
 c. 31.*

rioris præceptis obedirent. nota
cælesti enim, ut sanctus Dionysius opti
Hierarch. notat, omnium operum diuinorum
c. 3 Carth diuinissimum, Deoque præceteris
ibi ar. 15. gratissimum esse, illi velut in
 strumentum ac ministrum in animarum
 conuersione & profectu cooperari.
 Nam quò opus melius Deoque prop
 tius, eò amoris quem illi debemus
 conformius, & diuini huius amoris
 argumentum certius, & testimonium
 clarius. Hoc autem opus esse animarum
 bus proximorum succurrere, declarauit
 ipse Redemptor Apostolorum
 Principi dum tertio repeteret, *Dauid*
Ioan 21. *gis me, pasce oues meas.* id est: in hoc
 volo te amorem erga me tuum opus
 statum facere, quod mihi in animarum
 rum, quas ipse sanguine redemptum
 meo, salute procuranda cooperari
 ris. Quod his verbis declarat Christus
 solumus: Non dixit, inquit, *Dauid*
 Christus si me amas, ieiuna, macera
 corpus tuum, relinque cuncta que
 possides, mortuos ad vitam reuocare
 demones pelle: non aliud opus
 tiji, præter hoc, *Pasce oues meas.*

Quia id Deo acceptius.

Ioan 21.

In serm. de sancto Philogon. & de Natali Domini.

DE
 ostend
 opera
 tamen
 nem sp
 Deo lon
 mirum
 adeò pe
 commo
 reliquis
 tibus su
 namque
 marum
 rum z: l
 efficien
 licas, di
 viretur
 et, & t
 pus sui
 amæ p
 batur, p
 pareret
 autem p
 Cos pro
 tos, vt e
 corpora
 poteran
 simam d
 oles

CAP. II. DE ORAT. MENTALI. 311
ostenderet, quod quamuis reliqua
opera bona Deoq̄ue grata sint, hoc
tamen quod ad animarum saluatio-
nem spectat, maximum esse, & ipsi
Deo longè gratissimum. Propterea
mirum non est, sanctos quibus hæc
ad eò perspecta erat veritas, proprij
comodi & consolationis exercitia
reliquisse, quò animarum necessita-
tibus succurrerent: participabant
namque de spiritu Christi, quem a-
nimarum amor & earum saluanda-
rum zelus è coelis in terram traxit,
efficiendo vt in se carnis nostræ vi-
litas, diuinæ personæ suæ altitudini
conueniret, atq; inter peccatores age-
ret, & tribus ac triginta annis cor-
pus suū sacratissimū & inferiorem
animæ partem gloria, quæ ei debe-
batur, priuaret, quò pro animabus
pateretur & moreretur: In primis
autem ponderandum est, tanti san-
ctos proximi caritatem facere soli-
tos, vt etiam quò necessitatibus eius
corporalibus à quibus excusare se
poterant, succurrerent, sæpe sua in-
finitam diuinitatis Dei & Scriptura-
rum

Excelsit
hac in par
te Ephrem
Monach.
In Lausi
aca c. 101.

rum sanctarum, quarum lectione
meditatione maximopere capi
bantur, contemplationem sepos
rent. Sanctus Ephrem (vt Palladius
refert) monachus, altissima cōtem
plationi deditus, & solitudinis
manitissimus, in qua interdum tantis
consolationibus perfundebatur,
Deo infirmitatis suæ conscius dice
ret, Gratia tua torrentes retine
mine; audito, Edessa multos col
mem quæ fuerat grassata infirmitate
esse, solitudinem & recollectionem
quam amabat, & in qua tantis con
solationibus perfundebatur, delin
rens, urbē adit, & à diuitibus ele
mosynas petens, ex collata stipe
socomium condit, in eo quæ trecentos
lectulos ad ægros excipien
constituit, hic iisdem magno affectu
seruinit, & de necessarijs prospere
mortuos autem terræ mandauit
quin & alijs fame oppressis non
elemosynas corrasit, quibus illorum
inopia prospiceret. Anno integro
quo hæc necessitas dirauit, nichil
diuque hisce officijs incubuit; cui
autem

DE ORAT. MENTALI. 313

autē caritate sua non amplius opus
esse in vrbe vidit, ad cellæ quietem
ac solitudinem redijt. Hoc autem
caritatis exercitio tantam sibi meri-
torum comparauit segetem, vt Deus
illum iam ad eam mensuram carita-
tis peruenisse videns, quæ altissimā
peteret gloriam, ad quam eum præ-
destinarat, post mensem euolutum
ē vita hac temporalī eductum cœle-
sti donarit. Quantus fuit D. Hiero-
ny mi erga Sacrarum litterarum stu-
dium & contemplationem amor?
quā hinc & animæ suæ consolati-
onem, & Ecclesiæ fructum colle-
git? Proximi tamen necessitatibus
licet temporalibus succurrere tanti
fecit, vt cū in Bethleemitico suo
monasterio ageret, sæpe diuinarum
litterarum studium meditationem-
que ad excipiendos peregrinos vn-
diquaque eō confluentes interrump-
eret: quin & Commentarios in
Prophetas, quos concinnabat, ad
longum temporis spatium de mani-
bus deposuit, vt multis ipse in locis
testatur quō hospites alloqueretur.

Et S. Hieronymus.

In præ-
mio lib. 4.
in Ierem.
In Præ-
lib 7 in
Ezech.

O
conso

CAP. IV.
n lectione
pere cap
nem sepos
vt Pallad
limæ cōte
olitudin
er dum tan
ndebatur
onfcus dis
es retrine
multos col
sara infir
collece
a tantis
batur, de
uitibus
laca stipe
o que nec
excipiend
magnos affe
ijs prosper
e mandau
pressis no
quibus ill
Anno integ
rauit nū
cubuit; cū
auct

314 FRANC. ARIAS CAP. IV
consolaretur, pedes illorum ables
ret, & de rebus eis necessarijs pu
spiceret. Sic igitur Sancti in neces
tate, caritatis & misericordiae ope
ra consolationibus, & suavi divini
contemplationis quieti præfer
bant.

CAP. V.

*Homo hac de causa consolationem
recollectionem seponens orationem
nihil amittit, sed multum lucratur.*

NON est autem, quod metuo
homo, ne quid hac ratione
de profectu, fructu, & veritate
orationis consolatione amittat
imò certum est hac ratione in omni
bus maius illum sibi meritum colligi
gere. Hisce namque caritatis & obedi
entiae operibus orationem adiu
vans, præter magnū illud meritum
quod hisce sibi promeretur, vbi
orationem redierit, maius illi in
dem ad divinā voluntatem cognos
cendam lumen, & maius ad ipsius
con-